

Så er der en masse positive tillægsord om betydningen af sund mad, sund børnekultur osv. I Enhedslisten er vi selvfølgelig fuldstændig enige i alle de flotte ord. Derfor var vi også hovedkraften i at få sat gang i mulighederne for at sikre billige skolemad, og derfor var vi med til at lave en statslig måske alt for lille, men dog en pulje, som kommunerne kunne søge om penge.

Den blev så desværre ikke videreført af den borgerlige regering, da den kom til. Tværtimod fjernede den faktisk denne her ordening, og så kommer den nu og vil lave en forældrebetalt skolemadsordning.

Jeg synes, at det lugter langt væk af hykleri, og hykleriet og inkonsekvensen bliver rigtig tydelig, når vi ved, at det typisk er de fattigste børn, der får den dårligste mad, altså dem, der får svært ved at skulle betale for skolemaden, dem, som ikke vil have råd til at betale den fulde pris.

Forslaget vil desværre være med til at øge de sociale forskelle, og det vil ikke være med til at give de børn, der har behov for det, sund mad, altså de børn, der kommer fra de fattigste familier. Det er jo der, at problemet er størst.

Generelt vil jeg sige, at der er tale om en uspiselig buket uigennemtænkte presseforslag, vil jeg kalde dem. Det er centraliserende regler, det er en øget social skævvridning, og det kan Enhedslisten selvfølgelig ikke være med til.

Kl. 16.55

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Det er ikke megen fred og tid, folkeskolen får til at forholde sig til nye love og tiltag. Man kan selvfølgelig se på det som en naturlig konsekvens af den omskiftelige omverden, som folkeskolen befinder sig i, og at folkeskolen blot må lære at tilpasse sig, men man kunne jo også vælge at tolke det anderledes.

Skolen er kommet i en situation, hvor dens præstationer bliver sammenlignet med andre skolers præstationer, hvad enten det er den private naboskole eller i OECD's PISA-undersøgelse, men det bør ikke få den konsekvens, at alt skal gøres måleligt, at eleverne skal være målelige mennesker. Det skal blot få undervisningsministeren, forældrene, skolerne, lærerne, ja, alle til at indse, at en vurdering af skolernes gøren og laden er et utundgåeligt vilkår for den moderne institution i dag.

Lad os da forholde os konstruktivt til tidens fokus på resultater og præstationer og ikke glemme, at processen og vejen til resultaterne ikke mindst i folkeskolen er af lige så stor betydning for elevernes videre uddannelse og forståelse for samfundets spilleregler.

Jeg har tidligere bemærket, at jeg rent faktisk finder det tankevækkende, at vi har nogle meget letpåvirkelige politikere, som på baggrund af en artikel i Politiken om, at geografiundervisningen blandt gymnasieelever ikke står særlig godt til, griber ind og siger, at vi skal styrke geografiundervisningen i folkeskolen.

Det er altså en af mine største indvendinger mod lovforslaget her, at geografi nu skal være et prøvfag, hvis udformning virker temmelig forhastet. Det er jo interessant, at forligskredsen ikke i sommer fandt det nødvendigt at styrke geografiundervisningen.

Man må jo også spørge sig selv, om geografiundervisningen i det hele taget er blevet styrket, for det er jo således med dette lovforslag, at geografi kun tildeles 30 klokketimer i 9. klasse, og de timer kommer endda fra, at man skærer ned i 7. klasse. Det er altså et udtryk for, at der går mere signalpolitik i fagfordelingen end fokus på, hvad der fagligt, indholds mæssigt, pædagogisk virkelig kunne være en styrkelse af faget geografi.

Et andet element i dette forslag er procedureregler i forbindelse med fritagelse for undervisning i kristendomskundskab. Kristendemokraterne har ikke som sådan nogen indvending mod, at man skærper formidlingen og orienteringen til forældrene om formålet med undervisning i faget. Dialog og formidling er jo den eneste vej til gensidig forståelse. Men er det virkelig nødvendigt at give undervisningsministeren bemyndigelse til at fastsætte procedurereglerne? Lokale løsninger har jo vist sig at fungere ganske fyldestgørende. Fritagelse for faget varierer jo meget fra landsdel til landsdel, og der er forskellige tilgange til det. Hvis bare tingene bliver løst, så gør det jo ikke så meget, at man kan løse dem på mange forskellige måder. Hvorfor dette behov for ensartede regler? Det synes jeg er tankevækkende.

Så er der også ensrettede regler for registrering af fravær. Hvad er formålet med det? Der sker jo allerede i dag en registrering af elevfravær, så ændringerne må vel være et resultat af, at undervisningsministeren ikke finder denne registrering tilstrækkelig. Har undervisningsministeren nogen undersøgelse, der påpeger pro-